

Còmic | Josep Gálvez

Nits de bombardeig

Al Beirut del 1984, una ciutat sotmesa al terror quotidià de la guerra civil, en una nit de bombardejos, uns nens (l'autora i el seu germà) esperen l'arribada dels seus pares que han de travessar només uns quants carrers, però sota l'amenaça mortal d'un franc tirador. Els veïns de l'edifici es reuneixen com totes les nits al pis dels protagonistes, per exorcitzar la por i el vertigen de la incertesa amb paraules i un grapat de petits actes convertits en ritus, i comparteixen la inquietud per la tardança paterna. Aquests són els elements de la sinopsi d'*El juego de las golondrinas*, una història en què el to narratiu integra la descripció costumista dins d'una atmosfera de conte, generada per la mirada i la veu dels nens.

El juego de las golondrinas

Zeina Abirached
Sinsentido
Madrid, 2008
Pàgines: 192
Preu: 17 euros

Una de les il·lustracions de Zeina Abirached

Grafisme estàtic i esquemàtic

Aquesta perspectiva infantil s'aconsegueix representar amb un grafisme estàtic i esquemàtic en què el significat icònic de determinades imatges, especialment els mapes i plànols, té una funció narrativa molt important. És significativa la presència d'un tapís amb la referència de creació del relat per l'organització de les imatges dins un únic espai.

D'altra banda, les seqüències formades per la successió d'imatges similars i vistes des del mateix pla generen una lògica narrativa que sin-

tetitza continuïtat i variació. D'aquesta manera es comunica la sensació del pas del temps, tan lent com impossible d'aturar, i alhora es mostra la voluntat d'aconseguir un espai de normalitat dins d'una situació excepcional. Dins d'aquest

context, els diferents personatges incorporen, amb la seva petita biografia, records, amors, morts, absències, il·lusions i expectatives que, com el joc que dona títol al llibre, es mouen entre tres eixos: morir, partir i tornar.*

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Coses que diuen que vaig dir

No sé què faríem els columnistes mediocres sense els llibres de cites, aquests reculls de frases enginyoses capaces de resoldre'ns un article amb prou eficàcia. "El món és ple de grans cites, i buit de gent que les apliqui", diuen que va dir Blaise Pascal. "És millor ser citable que honest", opina el dramaturg Tom Stoppard. "És cosa bona per a un home no educat llegir llibres de cites" (Winston Churchill). "L'habilitat de citar és un substitut de la intel·ligència" (William Somerset Maugham). "Un pensament original val més que mil cites insignificants" (Diògenes). "De totes les coses que es poden dir, no n'hi ha cap de tan absurda que no l'hagi dita abans un filòsof" (Ciceró).

Vagarejant per internet, topo amb mitja dotzena de frases atribuïdes a mi. No dubto que les vaig escriure, fins i tot diria que les reconec com a meves, però tretes de context adquireixen una categoria que no sé pas si es mereixen. Quan omplis pàgines de diari a preu fet, no calcules que cadascuna de les afirmacions que deixes anar s'ha de poder defensar per si mateixa, en solitari. Entre les sentències que algun dia vaig escriure i que ara circulen sense xarxa per la xarxa, hi ha: "Serem allò que sant Google digui que som", "La millor manera d'aprendre a escriure és llegir" i "El problema de tenir fills és que, a partir d'aleshores, els tens".

Que la nostra identitat depèn del rastre que en quedi via Google és indiscutible: si no, no existirien empreses dedicades a netejar la imatge que internet ofereix de nosaltres, no fos cas que un vídeo penjat al YouTube o un comentari desafortunat en un blog se'ns girés en contra a l'hora de buscar feina. Llegir no és una garantia d'aprendre a escriure, però és un dels plaers més intensos que conec. I els fills, més que un problema, són un miracle. L'altre miracle és trobar un cangur que no ens deixi plantats avui sí i demà també.*

EL POEMA

20 N 75, dia de basses

feia dies que aquella pluja durava: els últimes 40 anys, per ser més exactes, i el pati de l'escola esdevingué un llac. ens torbava una tardor tèrbola, com la caputxa de les bruixes; l'aigua més amunt dels turmells, estalvis dins les catiüques. fent d'ham la pica del paraigua pescàvem un llombríglol ert

botinflat com una variu copat per l'aigua del Leteu... sobtadament, com mai, sonaren els timbals de la inquietud, les sirenes; formàrem files i ens botirem dins l'autobús. i als carrers, vaticinis, veus... les boques de tots els megàfons -gesmils florint als millors temps- proclamaven la mort d'en Franco.

Elies Barberà
Xàtiva, 1970

Títol poemari: Aixàtiva, Aixàtiva
Editorial: Bromera

